

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development



Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції

імені проф. Балацького О. Ф.

(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 2

Суми

Сумський державний університет

2016

«канікул» на 1-2 роки на прибуток, отриманий в результаті випуску продукції міжнародного рівня;

- впровадження прогресивного оподаткування прибутку від випуску застарілої продукції («податковий пресинг» застарілих технологій);

- впровадження єдиного податку для приватних підприємців-новаторів, тобто «венчурних» підприємців.

Розглядаючи державний інструментарій впливу на економіку, зокрема для регулювання розвитку інноваційного потенціалу підприємств, слід виділити такі найважливіші важелі:

- по-перше, стимулювання суб'єктів господарської діяльності, що повинне охоплювати стимулювання власників підприємств і найманих працівників;

- по-друге, державні важелі фінансово-економічного впливу, до яких повинні належати фінансові чинники і зокрема інструменти бюджетної політики.

Отже, стимулювання розвитку інноваційного потенціалу підприємств носить подвійний характер, оскільки передбачає, з однієї сторони, зацікавленість суб'єктів підприємництва в організаційно-економічних заходах, які нестимуть позитивні наслідки для економіки і соціальної сфери в державі, в регіоні, а з іншої – стимулювання конкретних людей, від діяльності яких і залежить поведінка господарюючого суб'єкта, підприємств, банку тощо.

1. Бубенко, П.Т. Регіональні аспекти інноваційного розвитку: моногр. / П.Т. Бубенко. – Х.: НТУ «ХПІ». – 2002. – 316 с.

2. Гриньов, А.В. Інноваційний розвиток промислових підприємств: концепція, методологія, стратегічне управління / А.В. Гриньов – Х.: ВД «ІНЖЕК». – 2003. – 308 с.

РЕФОРМУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ НА ОСНОВІ ДОСВІДУ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

доц. **Мішеніна Г.А.**, студент гр. АМ.м-51 **Федоришин М. В.**
Сумський державний університет (Україна)

Вирішення проблем ефективності управління державними ресурсами та здійснення дієвого державного фінансового контролю за діяльністю виконавчої влади, яка використовує суспільні ресурси, надзвичайно актуальні.

Аналіз сучасного стану контролю в бюджетній сфері свідчить, що вітчизняна система державного фінансового контролю не є ефективною, оскільки в повній мірі не виконує своїх завдань і функціонує у формі відокремлених елементів, а не як єдина система. У практичній діяльності державного фінансового контролю зберігаються старі підходи, які були властиві органам державного фінансового контролю командно-

адміністративної системи.

Проведення реформування державного фінансового контролю для підвищення прозорості та ефективності управління державними фінансами є особливо важливим. Перспективною є гармонізація національної системи державного фінансового контролю до стандартів ЄС а також посилення інституційної ролі Міністерства фінансів України як головного органу, що формує політику в сфері державного фінансового контролю і забезпечує її реалізацію в системі центральних органів виконавчої влади [1].

Базуючись на європейському підході, національну систему державного фінансового контролю можна представити як трирівневу модель: найвищий рівень - зовнішній контроль (здійснюється від імені уряду і парламенту); на другому рівні діють децентралізовані підрозділи внутрішнього аудиту, які оцінюють і забезпечують ефективність діючої системи внутрішнього контролю - третього рівня, на якому базується система державного фінансового контролю [2].

Принципи європейської моделі державного внутрішнього фінансового контролю є пріоритетними при побудові відповідних систем фінансового управління та контролю для всіх країн-членів ЄС та країн-кандидатів. Застосування цих принципів на практиці сприяє розвитку внутрішнього контролю в державному секторі, зміщення акцентів від фінансового контролю до ширшого управлінського контролю та управлінської підзвітності.

При цьому основним елементом системи управління в державному секторі є внутрішній контроль як функція керівників, відповідальних за найбільш економічне, ефективне і результативне здійснення діяльності в конкретному органі (організації, установі), а також за прийнятті управлінські рішення.

Європейська модель державного внутрішнього фінансового контролю базується на відповідальності керівника і складається з трьох компонентів: фінансового управління і контролю; внутрішнього аудиту; їх гармонізації на центральному рівні [2].

Найбільшу увагу в цій моделі приділяється процедурам попереднього і поточного контролю, які виконуються всіма фахівцями органу з метою вивчення причин виникнення порушень і їх попередження. Наступний контроль здійснюється вищими органами фінансового контролю (в Україні - Рахунковою палатою) і урядовими контрольними органами у формі аудиту процедур і оцінки якості системи внутрішнього контролю.

Згідно з європейською концепцією, інспекційні перевірки є лише частиною внутрішнього контролю. У той же час, внутрішній аудит спрямований на оцінку всіх аспектів діяльності органів державного сектора і заходів, здійснюваних їх керівниками для забезпечення ефективного функціонування підрозділів внутрішнього аудиту (дотримання принципів законності та ефективного використання бюджетних коштів, досягнення

результатів відповідно до поставленої мети, виконання завдань, планів).

Досвід країн, що мають багаторічну практику застосування функції внутрішнього аудиту в державному секторі, свідчить, що аудит відрізняється від ревізії не тільки за формою підсумкових документів, а й цілями, предметом, застосовуваними методами, методологією та іншим [1].

Україна знаходиться ще на початковому етапі щодо використання цієї функції і дані питання лише рамково прописані в Стандартах внутрішнього аудиту. Так, відповідно до Стандартів ключовими сферами проведення внутрішнього аудиту ефективності повинні бути: планування і виконання бюджетних програм, а також функцій, завдань, процесів, адміністративних послуг. Ці сфери, в контексті реалізації функції внутрішнього аудиту ефективності, також слід розглядати крізь призму основоположних принципів програмно-цільового методу [2]. Тому положення щодо методології та організації проведення фінансового аудиту, аудиту відповідності та аудиту ефективності повинні бути більш деталізовані в нормативно-правовій базі.

1. Удосконалення державного фінансового контролю в Україні на досвіді зарубіжних країн [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://www.rusnauka.com/28_PRNT_2009/Economics/53238.doc.htm

2. Чумакова І. Ю. Інноваційні механізми розвитку державного фінансового контролю в Україні / І. Ю. Чумакова // TERRA ECONOMICUS, Том 11. - № 1. - Часть 3. - 2013–С. 86-92.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

ст. викл. **Салтикова А. В.**, студентка гр. Ф-31 **Бойко К.О.**
Сумський державний університет (Україна)

Складна економічна ситуація, яка склалася на сьогоднішній день в Україні, заважає належному розвитку активної інвестиційної діяльності. Тому регулювання інвестиційної діяльності нашої країни з боку держави є однією з актуальних проблем сьогодення, адже на даний час інвестиційна діяльність в Україні потребує ефективного державного регулювання для того, аби наша країна мала змогу впровадити науково-технічні досягнення у національне виробництво, тим самим забезпечити зріст ВВП, реальних доходів на душу населення, та вирішити низку соціальних проблем.

Відображення даної теми можна знайти у працях таких видатних вчених, як Адам Сміт, Давид Рікардо, Жан Батист Сей, Джон Мейнард Кейнс, сучасних вчених: М. І. Савлук, Вінник О.М, Чернадчук В.Д, О.Д. Данілов, Г.М. Івашина, О.Г. Чумаченко та багато інших.

24 серпня 1991 року стало відліком регулювання інвестиційної діяльності України в правовому полі. Принцип рівності в регламентації прав